

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja ce
Swóbnj statok,
A twoj swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Naoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njedželske łopjeno

Safožil 1891 Khrjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedriř Sella.

W Budyschinje

15. měrza 1936

Bauzen

Njedžela Dfuli. — Pofutny džěń.

Scjenje św. Mateja 21, 33—43.

„D ty lubošć pšhes wšchu měru, kiž mi šbóžnosć pšhi-
nješes, ja mnje podawašć šo šwěru, ja mnje rad do šmjer-
će džěš.“ To spěwamy nětko w póstnym čašku, dokeľ wěmy,
šo Bóh je naš pšhes Khrjstuša do šwojeho kralestwa po-
wołať a šo mamy šo pšhi Khrjstužu wukhować. Pšhes tutu
lubošć, kiž šo nam na kšhižu šjewi, šmy my Bože džěći. My
dnrbjeli Boha bjes kónza khwalicź a jeho pšhezo lubować.
Ale nětko šo něšćto džiwne a napadne stanje: My poczinamy
š Bohom wojować. **W o j o w a n j e p š h e c z i w o B o h u !**
Je to woprawdže tomu tak? Jesuř šam nam to w pšhiruna-
nju wo šnych winizarijach pokašuje.

Šćtož tu w tutym pšhirunanju šlyšimy, to wšćitko
je šo mělo w stawišnach israelskeho luda. Najprijedny pšćla
Bóh tutomu ludej, kotremuž je tak wjele dobroćiwoscze a
šćerpliwoscze wopokašal, Móšjaša, šo by šwoje šlubjenja
na nim dopjelniť. Móšjaš wuwjedže šwój lud š Egiptowskeje,
ale hižo na druhim dnju šo israelski lud hóršeshe na wob-
ćežnosće pucza, po kotrymž jón wjedžeshe. A je lud š posdži-
šćimi Božimi pšćkami, š profetami, hinať činiť? Kať wjele
pšhesćěhanjow dnrbjachu pšheczerpicź, jenož dokeľ šu ludej
Božu wolu přědowali! Wšćitzy wěmy, šo israelski lud posdži-
šćo šamo šwojeho krala, Božeho šyna, kšhižowashe. — My
njehamy wšćať nětko prajicź, šo by tuto pšhirunanje jenož
na israelski lud šo měriť, šo my njebychmy nicžo š tym čzi-
nicź měli. Šmy my š pšchirodženja šem hinašći? Njebědži-
my šo pšhezo šašo š Bohom w potajnym abo šjawnje? Kať
wjele je Bóh nam dat! Znyła Boža lubošć je wuprajena
š tymi šćowami: Jedyn hospodar běšhe, tón plodžeshe winizu
a wobhrodzi ju š pšćotom a wukopa w nej prašku a natwari
wěžu. Kunje tola je Bóh naš wuhotowať se wšćelakimi da-

rami a je naš wot džěćatšwa šem wobarnowať. Kať wjele
jich je, kiž móžachu požadane powołanje dozpečź, kať wjele
jich je, kotrymž bě šo hnada dostať, žohnowane mandželštw
wješć a nad šwojimi džěćimi wješele doczakać. A tola ša-
pomnimy niz jenož hušto šo Bohu ša jeho dobrotu džakować,
abo měnimy, šo by šo jeho lubošć šama wot šo rosumiťa,
ale my šo pšhecziwo knjesej roshorimy, hdnž po našhej woli
njendže. Kóždy mohť powědacź, kať žalošćnje je druhdy tuto
pšhecziwienie pšhecziwo Bohu. Těhdy móže čćłowjek tať da-
loko pšćińcź, šo šeli, šo na Boha šwari, dokeľ je šo jemu
hida hćuboko do wutroby jažraťa.

Na čćim to nětko šaleži, šo je to tak? Njeprawda na
šwěće, móž šćeho, kiž wšćudže dohnywa, wulka šrudoba, kiž
naš hušto tnyšći: To wšćitko móže našču wutrobu jara čćwi-
lować, šo my dowěrjenje do Boha šhubimy. Ale je to wo-
prawdžita a najwážnišća pšćicžina našheje šwady š Bohom?
To wšćitko móže naš lohzy do šadwělowanja dacź a nam
wěru rubicź; wojowanje pšhecziwo Bohu pak ma d r u h u
w i n u. Pšhirunanje móže nam to dopokašać. Šow njeje
š winu a š pšćicžinu čćežka šrudoba; pšćetož winizarijam we
pšhirunanju šo derje džě, woni maju šwoje džělo, šwoje po-
wołanje. Ani dwělowanje na Bošy njeje wina; pšćetož wi-
nizarijo šwojeho knjesa derje šnaja a woni tež pšćłow derje
šnaja a tola šebi šwěrja, ruku na nich šćozić. Napšćledť
šćonzuja šamo knjesoweho šyna. Čćehodla to čćinja? „Wini-
zarjo pak, wohladawšći šyna, džachu mjes šobu: To je her-
ba; pójmy, šćonzumy jeho a pšćenješmy jeho herbštw na
naš!“ Tu je woprawdžita pšćicžina wojowanja pšhecziwo
Bohu knjesej. Winizarijo nochzedza niz jenož Boži šćužob-
nizy, niz jenož jeho šastojnizy być, ale šami knježa. —
Š sami knježa być, Bohu niz pšćušćni
być a niz šćužicź! Pšćezo šašo šapomnimy, šćtož
Luther tať jašnje we wukładowanju přěnjeho artikla na šćon-

zu wupraji: Sa czož wschitko bym ja winojtn, žo jemu dżakowacz a jeho khwalicz a jemu klużicz a jeho po klużach a c. z. Wschitko bym wot Boha dostali kaž winizarjo winizu a dyrbinny jo wużiwacz, ale niz, kaž bychmy knježa byli, ale jenož po Bożej woli. Sdy bychmy na pschiklad pschezo na to žebi pomysłili, jo je nasche czeko Boži dar, kotryž po Bożej woli dyrbi templ swjateho Ducha bycz, njemohli ženje njeziste žiwjenje wjeszcz. Tuž mohli dale na to myślicz, so tež druge kairje hušto w potajnym pschestupujemy a Bože dary njewužitnje wużiwamy, a czehodla: My njedhamy Boži klużobnizy, niz dżeczzi Bože bycz, ale ža mi knježa.

Kajki tónz smjeje tuta swada s Bohom? „Wón budze tnych kóstnikow hrošnje stónzowacz a swoju winizu druhim winizarjam pschenajecz, kotryž jemu plody w prawym czažu podawacz budža.“ Jara khtutne to słowo! We wojowanju pscheczziwo Bohu njebudžemy ženje dohycz, ale pschezo pschěhracz. Snydom pač Bóh nješkłosta, wón je nimo mery sczerpliwny s nami: „Ja džu jim swojeho lubeho žyna pójłacz, psched tynm žo budža strachowacz.“ Swojeho lubeho žyna je nam Bóh pójłak. My bym to wschitzy šhonili, šyto to reka: „Ja džu swojeho lubeho žyna pójłacz.“ To je czaž, hdžež Khrystuž, našch Knjes, we wschej swojej wulkosczi a czistosczi nam psched duschu štupi a hdžež my kaž wuczobnikaj w Emmaužu prajachmy: „Njehorješche žo naju wutroba w namaj, jako s namaj rěczesche?“ A nětko w póstnym czažu šhonimy šnowa Jesužowu luboscž; ja naš je czerpil, ja naš je wumrěł, a my mamy psches njeho hižo tu nowe žiwjenje w lubosczi. Móžemy woprawdže žyle Boži bycz. Ale hdnyž je nam Bóh swojeho žyna pójłak, je s tynm pójłednje słowo k nam prajil. Židža Jesuža kschizowachu a štyrjeczi lět pošdžišcho bu Jerusalema šnicženy a bórny israelski lud do wscheho žwěta rospróšcheny. Nawopač bu Khrystuž wot pohanow s wěrnej wutrobu pschijaty. My s toho wěrnošč tekštnych słowow špójnajemny: Kamjen, kotryž czěškłojšo sacžiknychu, je žo s różnym kamjenjom stal; wot Knjesa je žo to stało a je dżiw psched našchimaj woczomaj. My dżemy na pošutnym dnju to prawje špójnacž, kač khtutnje našch Knjes s nami rěczy: Bóh naš njetrijeba, wón móže kóždy czaž bjes naš swoje kralestwo, hdžež wón dže, twaricz. So wón tež dženža hišcže ludy namaka, kiž jemu plody pschinježu, móžemy na wuspěchach kschesczijanšeho mišijonstwa w Afrizy abo w Indijskej šeinacz. My pač Boha trjebamy. Bjes njeho žane žiwjenje njeje. W Knjesowym wumrěczju mamy Božu luboscž, mamy žiwjenje w lubosczi.

Bóh lubny Knjes daj nam swoju hnadu, so my kóždy czaž jeho pójłuschni klužobnizy w Khrystužowej lubosczi wostanjemy. My dżemy jónu tynm pschikšlushecž, kiž móža s wulkej radoščju prajicz: Kamjen, kotryž czěškłojšo žu sacžiknyli, tón je žo s n a š c h i m różnym kamjenjom stal; wot Knjesa je žo to stało a je dżiw psched našchimaj woczomaj!

„Sjeiw swoju móž, o Khrystšcže, ty,
So žam knjes wschitkich knježich žy
A swarnuj swoje kschesczjanstwo,
So by cze wěcznje khwaliko.“ (K. 195, 2.)

Šamjen.

Woni žo njemóža wostajicz.

Hamburgska gmejna hibanja „Deutsche Glaubensbewegung“ wuhotuje Czichi pjat kswjatocznošč, kotruž mjenuje: „Gedenkstunde für die von Karl dem Sachsenschlächter ermordeten 4500 Sachsen bei Werden.“

Wo tutej wězy je žo hižo pschewjele pižako a rěczako, hacž jo by dżyl wjele wo tynm prajicz. Korla Wulki je, mordujo tutnych Saksow, žyle wěscže krawnny njeskutk škucžil. Tón njebudže psches to mjeišchi, jo bě wón kschesczijanški a germanški wječh, ale wjetšchi. Ale so tutón jeho njeskutk nima nicžo czinicž s tehdomnišchej kschesczijanškej žyrtwju a doznyta niz s kschesczijanškej wěru, to nochzedža czi, kiž tajke žwjedzenie wuhotuja, pschidacz, a tola dyrbjeli wědžecz, jo je Korla Wulki pscheczziwo Saksam tač krawnje wustupil, hacž runje žu jeho kschesczijanšy duchowni jemu wotradželi a pscheczziwo tomu byli, a so je jeho pohnuła k tutomu krejpschecleczju politika. Korla Wulki dżyšche šjednocžicz tehdomnišche nješjednocžene germanške ludy do žytku; dofelž žo Saksjo njepodwolichu a šaž a šaž žo pošběhnychu, šakročzi kěžor tač krawnje. —

Njepšcheczjeljo kschesczijanštwa wużiwaja tole wožebje rad ša to, dopokajacz, jo žu Germanojo jenož nušowani kschesczijanštwa pschijeli. Ale Germana Korla Wulki bě tola do toho hižo kschesczijan a 500 lět do toho pschiwjadu móžni a swobodni a nahladni Gotojo dobrowólne kschesczijanšku wěru — dobrowólne, to reka žadny wječh a žadny lud jich njeje nušowal do kschesczijanškeje žyrtwe, ale pschewinjeni běchu woni tola! Tón jedyn, kiž nětkle psched nami šažo s kschizom a martru žwědczi wo swojej lubosczi, bě jich pschewinyl a dohyl; woni špójnachu njemóz a klaboscž swojich dotalnych germanških bohow a wěryachu do Jesuža Khrystuža a jeho lubowachu. A kač jara, wo tynm žwědczi přenja Biblija we germanškej, w gotiskej rěczy, kotruž biskop Alfila jim do maczerneje rěczy pscheloži. Alfila wumrě 381.

Pornjo tutej drohotnoščzi přenjeje Biblije w germanškej rěczy móžesch štajicz tamny wulki ewangelij špew „Heliand“, wo kotrymž bym tu tež hižo pižali. A tutón wužože s Tuda Saksow! A to hižo pod žynom Korle Wulkeho. A wón žwědczi s wjele tnyžaz roncžkami wo lubosczi a pobožnoščzi Saksow; do žiwjenja, do křwě bě jim kschesczijanštwa šašcžěpjene. A to bě tač krotki czaž po tamnym krawnym njeskutku, so s toho špójnaješch, jo drje buchu Saksjo politizy wumozowani, niz pač w nabožinje. Sa to žwědczi drje tež pschede wschěm to, jo bě žyn šakšeho wójwody Witufinda žwěrnny šlaw a špěchowal kschesczijanškeje wěry a žyrtwe a runje tač jeho wnuč. To drje njeby móžno bylo, by-li kschesczijanška wěra na tamnym krejroslecžu wina byla. S wójwodoweje žwójby pošhadžachu tež najlěpšchi kschesczijanšy biskopojo. Wono je tež tu tač bylo — kaž tež lěštotki přjedny pola Gotow —: jako tón czaž bě dopjelny, pójla Bóh swojeho Šsyna, jo by wón tež Šbóžnik germanških ludow byl. Wone žu jeho lubowake a žu w tutej lubosczi wupłodžile najkřažnišche plody, kaž na pschiklad wobrain a Bože domy, ale tež muža kaž Luthera. Tutón Luther pač je runje swój němški lud warnowal psched dšutom Židow, Gricow se słowom wo nahlym deščczju. Tajkemu žo runa Bože słowo. Wono njepšchidže wjazny tam — nahly šjazny deščczil niz — hdžež je bylo. Wono tu je, hišcže je, tuž džeržmy jo křucže se wschej žwěru, tuto słowo Bože!

Šeto jubilejow.

So našche šakške šwonkowne mišijonstwo lěžka na swoje 100lětne žwěrne škuttowanje špomina, to wěmy; škladowachmy drje tola tež hižo pschi wožebitnych šběrkach abo šararjei do rukow jubilejny dar. So tohorunja lěžka Goknerowe mišijonstwo a pošnožno-němške mišijonstwo 100lětny jubilej žwječžitej, je drje tohorunja šnate. Ale to njeje tnych džaknych

dnjom hižo polna liczba! Bethelste a tohorunja Neudettelsawiske swontowne mišijonstwo spominatej lětka na 50 lět swojeho džěta a Rheinste swontowne mišijonstwo na 75 lět.

Pšched 50 lětami sapocza so wožebje mišijonste džěto Neudettelsawiskich na kupje Nowa Guinea. Na šwjatocžnošće tutoho mišijonstwa woczałuja so wožebje tež hojczy s Ameriki. —

Rheinste mišijonstwo sapocza pšched 75 lětami na kupje Sumatra skutkowacz. Tam ma wono nětke na 240 000 duschow. Tuta Bata-wožada je šobu najwjetšha mišijonška wožada němsteho mišijonstwa. Hacz runje dyrbesche towarstwo liczbu swojich mišijonarow snizicz, je tuta zyrkej nastajnje pšchiběrała a wot lěta 1914 na 100 000 duschow pšchidobyla.

Dalscheho a drobnischeho pšchinježemy pšchi škladnošći.

Sakke mišijonstwo prošy, so bychu wschitzy lětka w lěcze 100lětneho džakneho wopominanja nimo swojich porjadnych a swuczenych darow, kotrejž kóžde lěto škladujemy, wožebite jubilejne dary škladowali a tute jako tajke swojemu šararjej pšchepodali. Wono trjeba nušnje bježne dary kaž druhe lěta, wono pak trjeba runje tak nušnje jubilejny dar, s kotrymž chze po móžnošći hacz do jubileja dotwaricz dom ja mišijonste šotry, kaž to tu pižadny.

Sa jubilejne dary dawa wono tež wožebite pšchihotowane kwitowanki abo pšchipošnacza, kotrejž móže wožadny šarar kóždemu dacz.

Tuž šwjeczny jubilejne lěto šobu s džaknymi darami lubošće!

Kšchiž a ty.

Rjad kražny, pycha kšchescjana,
Šlaj kšchiž je Knjesowny.
Šchtóž jeho kražnošč spóšnawa,
Šón nošy radošny.

Tak špěwamy hewak, tak špěwamy pšchedewšchem tež nětke w šwjatym póštnym czažu. A w tym pytamy troscht, mēr a móz hewak a pšchedewšchem drje tež dženzka, hdnž špominamy na padnjennyh wulkeje wójny. Ale to njeje wišo, šchtóž w tutym kšchiluchu pšched nami. Ně, tež wulke kšhutne praščenja! Kak nošyich ty tutón kšchiž Knjesowny? Kak štejiich ty w kšchižu pod kšchižom? Kak štejiich pod kšchižom, hdnž to, šchtóž na tebi czežkeho, je kšhlostanje? Haj dozyla, kak štejiich ty pod kšchižom a pšched kšchižom Khrystužowym nětke w tutym czažu a nětke, hdnž tež ty něšto wo tym šhoni, so praja, so Khrystužowny kšchiž ja lud Němsteje njehodži? Haj zyle powšchitkownje: Šhto je tebi kšchiž Khrystužowny dozyla a šhto šy ty pšched kšchižom a pod kšchižom Khrystužowym?

Wotmotwu na to šebi tu dženzka nježadamy, ale chzemy Tebi ja nadrobne rospominanje wscheho — a ja to je tu tola póštny czaž, czihi šwjaty póšt! — podacz dwojake je žiwjenja, se stawisnow. Woboje wšmi šobu do swojeho rospominanja — a potom praj šebi wěrošč. Sawěšč, hdnž to budžesch cžinicž, šmėjesch tež hiščeje někomu něšto prajicz. Komu? šnadž so prašesch. No, šnadž někomu we šwójbje, w domje, wowzy abo hewak. Ale niz jeno tutym a tajkim. Ně ty šmėjesch někomu hiščeje něšto prajicz: Bohu.

Tuž cžitaj!

W Bólskej knježesche šlawny pólski kral. Njebě jenož šlawny wulki kšwaleny dla swojeho kralowanja a dla kšrobkeho wojowanja, bē tež nadobny cžłowjek, cžescžowany dla

šwojich dobrnych pocžintow. Šako šo jeho prašchachu, šhto pšchicžina tajkeje nadobnoščje a tajkeho kšarakteru, wotmolwi wón, so ma šo to džakowacz šadzerženju, na kotrejž bē šo šwucžik a po kotrymž šo štajnje mėjesch.

Wón bē šyn nadobneho nana a mėjesch štajnje mašy wobraš nana pšchi šebi. Dofelž bē jemu nanowa wola štajnje pšchewšcho, bē šo šwucžik, tak hušto hacz mėjesch abo chzyšche něšto cžinicž, najprjedy nanowy wobras wuczahnyč a šo tak rjez tutón wobras prašhecž, hacz mēt to cžinicž abo niz a hacz šmēt to tak cžinicž abo niz. Wón rjekny: „Ša nochzu nicžo cžinicž, šhto by mohło mojego nana mjeno wnjecžescžicz!“

Tak tutón kral. A tak ty kšchescžano? Wo kšchescžianu a wo kšchižu špěwa tola kšchiluch.

„Šso njenošy pak wot wonka,
Ně, šnutska wutroby!“ —

A cžitaj tež to druhe:

Šsyn šlawneho Romjana, kotremuž bēchu dla jeho wulkich šažlužbow wo wótzny kraj cžestne mjeno „Africanus“ dali, bē njerodne a njepózcžiwne žiwjenje žiwy. Romžy ženjorojo, — tu šo šobu najwšchich šastojnižy romškeho luda w tehdomnišchim czažu — šcažahnychu jemu tehodla pjeršchcžen, na kotrymž bē wobras šlawneho nana, s poršta. Woni nochzychu pšchidacz, so wobras nana swontownje nošy, hdnž tutón wobras w nim šnutska njebē a jeho žiwjenje njewobknježesch.

Kšchiž Knjesowny a kšchescžan! Komu runaja šo kšchescžijenjo huščzišcho, tutomu abo tamnemu? A komu runašch šo ty? —

Wožadni šastupjerjo.

Sakki zyrkwiny wubjerť je ja tych, kiž šo nětke s nēkajkeje pšchicžiny do wožadneho šastupjerštwu abo zyrkwineho pšchedštejicžerštwu powolaja, zyrkwinske šlubjenje šestajak, kotrejž ma kóždy s nich pšchi pšchewiaczu tutoho šastojništwu šlubicz. Tuhwilu pak šo tu jenož we wožebitych padach pšchemjenja a powołanja štawaja, dofelž tu došpołnje nowe šarjadowanje pšchiindže.

Šslubjenje rēka tak:

„Ša wušnaju pšched Bohom, so chzu ja mi dowěrjene šastojništwu jako nadawł zyrkwje pšchijecz. Ša šlubju, šwoje šastojništwu wudošonjecz w šamotwitošči pšched Bohom, šwěrnny wěrje wótzow a poškušahny ewangelijej Khrystužowemu, kaž tež wono w Šswjatym Pišmje šteji a kajkež je wono we wušnawariškich pišmach ewangeliško-lutherškeje zyrkwje wobšwědcžene.

Ša wēm, so je ja moju zyrkwinsku šlužbu pšchede wschem nušne moje pšchitkadne wožobiniške wobdželenje pšchi zyrkwinskim žiwjenju mojeje wožady: pšchi Božich šlužbach a pšchi šakřamentomaj, pšchi bibliškich hodžinach a wožadnych wuhotowanjach, a runje tak pšchitkadne šarjadowanje mojego domjazeho žiwjenja po zyrkwinskim wašchju a s nutroščje mi. Ša wēm dale, so mam swojeho zyrkwinskeho šastojništwu dla šwoje pšchizkušnoščje pšchecžiwu wjedniškej, ludej a wótznemu krajej, we šwójbje a w šastojništwje wožebje kšhutnje a wožebje šwěru dopjelnjecz.

Ša šlubju pšched Božim woblicžom, so budu po wědomju a šwědomju wschitko cžinicž, šchtóž šamóžu, so bych pšchi šnutsownym wutwarje wožadny pod wjedništwom porjadneho duchowneho šastojništwu šobupomhał, křuczecz šwiški šwojeje wožady se šakřkej krajnej zyrkwju a s Němstej Ewangeliškej

Zyrkwju a rukowacz ja to, so bo wschitto porjadnje a czestnje stawa we wožadze jej k najlěpschemu.“

Tuto flubjenje maja powołani zastupjerjo w Božej služ- bje pšched přenim wožadnym fararjom flubicz. Róždy dosta pšchi tym tuto flubjenje tež pišnje. Wone wěšo sđobom wschēm tym, kiž hižo we wožadnych zastupjerstwach a zyrkwinnch pšchedstejiczerstwach su, praja, sđtož je žadane wot jich sa- stojnstwa a tak wot nich. So bychu tute tu jažnje wuprajene flubjenja wschudžom byle skutk! To budže wschudžom Bohu k czesczi a wožadze a wožadnym a kóždemu zastupjerjej k žoh- nowanju.

Zyrkej a stat.

Němski minister ja zyrkwinske naležnoicze Kerrel rjekny njedawno pšched wjednikami studentow: „Ja žebi njewazu toho, kotryž bližšeho hani w tym, sđtož je tutomu žwjate. Ty nimajš pšchimacz do prawa jenotliwego, ty majš czesczo- wacz dostojnočz žamožtatneje wožoby. Myšlisch žebi ty, so by ty wulki muž, hđnž wustupisch a towaršcha žwojeho luda jeho wěry dla wuřměšchujesch? Sđtož to czini, njeje žyle wě- scze praweje wěry!“

„Swobodna lutherška zyrkej“ w Barlinje žmě lěžba na stolětne wobštacze spominacz. Na to budu wožebje našchi lu- theršcy czitarjo w Pruskej i džakom spominacz.

Schlesyjski provinzialny zyrkwinski wubjerť pobu pola župneho wjednika Wagnera a mějesche i nim rosrěczenje wo zyrkwinskich naležnoiczach.

Dipsčanski šczelat posticža w radiu sažo crangelke nutr- noicze. Pšchichodneje budžetej 29. měrza a 12. yaprleje.

Boža služba ja maľnych šchulerjom je tež lěžba sažo po- stajena Sakski zyrkwiny wubjerť je poruczil, so maja wschē wožadny pšchi spoczatku noweho šchulškeho lěta Božu službu ja zastup našchich maľnych do schule wuhotowacz. Tuž njech to- hodla i našchimi maľnymi potom pšchindu niz jenož starškej — so tutaj pšchindžetaj, bo drje tola žamo wot žo rožumi! — ale tež kmóšja, pšchiwušni, ha, žyla wožada. Je to tola tak rjez wušnawarška Boža služba, njech je tež tak jednorje wu- hotowana kaž je. My i tym snowa wušnajemy, so my našche džeczi niz jenož i jich dušchu, ně, i žylm jich žiwjenjom sta- jimy na sažož kšchesczjianskeje wěry a so je i jich duchownym a czělnym, i jich njebjeskim a semylkim porucžimy do Božeje wschehomozny, kotraž wscho we žwojej mezy ma, njebjeska kaž semju, ludny kaž jenotliwego człowicka Sapoczatk noweho schulškeho lěta a jeho džela je drje w Satškej powšchitkownje na žrjeddu po Sutrach položeny. Sutrównu žrjeddu pōndu tak našche male přeni křocz do schule.

Sowjetruska je duchownym druhich krajow sakajala, pšches žowjetiski kraj puczowacz. Pšchicžina: woni žu njepšche- czeljo bolschewisma.

Se Serbow a i dalosa.

Džen 7. měrza pšchinježe nam a runje tak žylenu žwē- tej nowy a dorajny postup, i kotrymž kanzler a wjednik Adolf Hitler stupi pšched žwoj lud, pšched nam žukodne ludny a pšched žylu žwēt. Staji i tym, kaž we žwojej wulkej rēczi rjek- ny, Němsku runoprawu mjes staty a ludny Europy, rosžu- dženy, ja to štacž a rosžudženy, wschitto czinicž, sđtož mohlo woprawdžity mēr sažozicž a sđžeržecž w Europje. A nny? My mamy je wschēm žwēru ja to štacž, tež se žwojej wēru a i wēr-

nej modlitwu tuteje wēry, so by Bóh dał žo wschemu tak radžicž, so i toho žohnowanje a sbožo pšchindže ja žylu našch lud a kraj a ja wjednika a so bywa Bóh, kotryž we žwojej wschehomozny a we žwojej njedowužlědnowej lubošči jenož wšchor, wēry a wschitte mřoczjele njewodži, ale tež pucz, po kotrymž žo niz jenož jenotliwemu, ale tež žylenu ludej křodži, tym žwojim šjewicž wē, bóle a bóle czescženy w na- žym ludu a kraju.

W Drieždžanach budže njedželu Laetare sažo w Kšchiz- nej žyrlwi žerbška Boža služba a spowēž, a to popoľdnju 1/4 hodžin.

S Indiskeje. Mjeno Gandhi je drje wschēm snate. Nětko žo i Indiskeje pišche, so je najštaršchi žyn tutoho indiskeho wjednika ke kšchesczjanskej wērye pšchestupit; tež druhi mužski i jeho pšchiwušnych je tutu křoczel czinik. Na Gandhia je to po wschēm sđacžu bjes sacžišchcža wostalo. — Esnadž tutaž pšchestupaj šwikujetej i kšchesczjianskim hibanjom w Indiskej, wo kotrymž žylschimy. So wjedže „nazionalna kšchesczjianska rada Indiskeje“. Kóždemu kšchesczjianej a kóždej kšchesczjianscy w kraju je pšchizkušnoscz napołożena, w Křhřtuku žwēd- czicž pod hežlom: „Kóždy kšchesczjijan je rosžwětleny, so by žwēcžik, wumoženy, so by wumožak, i Bohom wujednany, so by druhich i Bohom wujednal.“ Žiwki w tutej pšchizkušno- sczi břcz, je snamjo, so je tam duchowne žiwēnje morwe.

Bibliški puczniť.

Dkuli, 15. měrza (Mojej woczki hladatej štajnje na Kņjesa. Pš. 25, 15): Ja džakuju žo tebi, Kņježe, mój Božo, i žylej wutrobu a křwalu twoje mjeno wēcžnje. Pš. 86, 12. — Božo, rjekni ty hamjen žwoje, pšchetož tebi žlušchamy. Kóž- dy křwal tu mjeno twoje, džak cži špewaj i wutroby, dōnž cže, Žesu najlubšchi, njewidžimy w kražnoscz. K 239, 5. — Luf. 10, 23—34. Hebr. 12, 11—15.

Pōndžela, 16. měrza. Tōn žamy je to šjednanje ja na- šche hrēchi, niz jeno pať ja našche, ale tež ja žyleho žwēta. 1. Jana 2, 2. — K. 428, 5. — Pš. 89, 1—19. — 2. Mōjš. 14, 5—18.

Wutora, 17. měrza. Kať drohe žu pšchede mnu, Božo, twoje myšle, a kať je jich tak jara wjele! Pš. 139, 17. — K. 306, 1. — Luf. 19, 28—40. — 2. Mōjš. 14, 19—31.

Ssrijeda, 18. měrza. Dha wschak dyrbi měšto Bože pētnje wjekele wostac se žwojimi študnicžkami, hđžež žwjate wob- dlenja najwyššcheho žu. Bóh je žrjedža we nim, tohodla budže wono derje wostacz. Bóh pomha jemu rano. Pš. 46, 5. 6. — K. 210. — Luf. 19, 41—48. — 2. Mōjš. 15, 1—18.

Schtwōrtk, 19. měrza. Prawdošcz powyšchi lud; ale hrēch je ludzi škaženje. Pšchizł. Gal. 14, 34. — K. 417. — Luf. 20, 1—18. — 2. Mōjš. 15, 20—27.

Pjatt, 20. měrza. Ruka našcheho Boha je k dobremu na wschitkimi, kiž jeho pytaju, a jeho mōz a hnēw na wschitkimi, kiž jeho wopuschcža. Esra 8, 22. — K. 432, 6. — Luf. 20, 19 hacž 26. — 2. Mōjš. 16, 1—10.

Ssobota, 21. měrza. . . . a bu tošta cžma w žylm Egiptowškim kraju tš dnny. Ale pola wschitkich israelskich džē- czi bēšche žwētlo w jich wobndlenjach. 2. Mōjš. 10, 22. 23. — K. 463, 2. — Luf. 20, 27—40. — Žes. 52, 7—10.

Žištowanje.

Sa Laetare: Š. w B. — Sa Judica K. we B.